

РЕШЕНИЕ

№ 37742

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 03.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10257** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 10а, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на И. М. Б. А., гражданка на С., [дата на раждане], чрез адв. М. Н., срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип "D") от 05.09.2025 г. издаден от завеждащ Консулската служба в Б. към Посолството на Република България в Република Турция, по заявление от 18.03.2025 г.

В жалбата, в с.з. и в писмени бележки се излагат съображения, че жалбоподателката е кандидатствала за издаване на виза, тъй като съпругът ѝ се намира в РБългария с предоставен хуманитарен статут (представено решение на ДАБ) и с акт на ДАБ е разрешено събиране на семейството. Твърди, че при наличен стабилен административен акт, издаден от компетентен орган, с който е допуснато събирането на семейството, консулските органи не следва да правят двойна преценка дали апликантът за виза има основанията да влезе в страната и то за целите на пребиваване, уредени в ЗЧРБ. Същите нямат право на субективна преценка дали са налице законовите изисквания за влизане в страната, защото същите са изпълнени, като са ограничени единствено до извършване на преценка дали са налице изключващите хипотеза ни чл. 6, § 1, директива 2003/86/ЕС, за което следва да съгласуват наличната информация с компетентен орган – ДАНС. Сочи, че представянето на свидетелство за съдимост от чужд гражданин е документ, който се предоставя задължително, но не при подаване на заявление за виза, а при подаване на такова за предоставяне на право на пребиваване по реда на ЗЧРБ. На етапа на получаване на виза

такова свидетелство не се изисквало. Иска се отмяна на постановения отказ и връщане на преписката за издаване на виза. Претендира разноски.

Ответникът – завеждащ Консулска служба в Б. към Посолството на Република България в Република Турция, не изразява становище.

Жалбата е допустима. Подадена е от лице по чл. 3 от АПК, вр. чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ, което е адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно, тъй като му налага ограничения. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Според чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т. е. налице е предвиденото в законовата разпоредба изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на издадения отказ за виза от съответния тип (в този смисъл вж. определение № 6181/09.06.2025 г. по адм. д. № 5536/2025 г. на ВАС и др.).

От фактическа страна съдът установява следното:

Чуждата гражданка е подала заявление за издаване на виза тип D на 18.03.2025 г. Информацията от визата е възпроизведена на български език в приложен превод. Към заявлението за издаване на виза са приложени изискуеми документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР) – заявление за виза с вписано основание за искането „събиране със семейство“ (т. 21), медицинска застраховка, акт за раждане, удостоверение за родствени връзки, копие на паспорт, копие на решение № 95/08.01.2025 г. на председателя на ДАБ, с което е разрешено на К. Х. К. – чужденец с предоставен хуманитарен статут, да се събере на територията на Република България със семейството си и в частност със съпругата си – настояща жалбоподателка.

Въз основа на тези документи, на 05.09.2025 г. е издаден оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – виза тип "D" (л. 10). Като правно основание за постановяването му е посочена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В допълнителна бележка е вписано „не представя документ за съдимост. В рамките на съгласувателната процедура е придобита информация, включително и от други държави-членки, въз основа на която може да се направи обоснователен извод, че целта на влизането на кандидата е да използва страната като транзитен пункт за миграция към държави от западна Европа, където да направи опит да кандидатства за статут на временна закрила.“ Тези мотиви представляват резюме на съображенията, дадени в писмо на ДАНС с рег. № М-9111/25.08.2025 г. за множество лица, сред които и жалбоподателката, за която в частност е изразено отрицателно становище от Агенцията в съгласувателната процедура.

При тези данни съдът намира жалбата за основателна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на

Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи (чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ Консулската служба в КК-Б., Турция. Със Заповед № 315/04.11.2024 г., издадена от Генералния Консул на ГК-И., на М. Р. – първи секретар, са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР. Той е и издател на административния акт.

Спазено е изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип "D" е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.).

Административният акт обаче е издаден в нарушение на материалния закон.

Според разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс, административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта. В случая административният акт е издаден след извършено съгласуване с ДАНС. Видно от приложеното писмо рег. № М-10529/16.10.2025 г., с което е приобщено писмо рег. № М-9111/25.08.2025 г. Агенцията е изразила отрицателно становище.

Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК на ВС, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай. Писмото от ДАНС е съставено преди издаване на постановения отказ на виза, поради което е част от преписката по издаването му. Ако за административния орган съществува задължение за съобразяване на решението със становището на ДАНС, т.е. да предприеме действия в условията на обвързана компетентност, то за съда такова ограничение не е налице. При преценка за законосъобразност на оспорен пред него административен акт, съдът в хода на

съдебното дирене следва да се събере нужната за произнасяне с правилно и обосновано решение информация, като едва на тази база е възможно извършването на проверка за спазването на приложимия материален закон.

В случая от представените писма от ДАНС не се установява, въз основа на какви факти е прието, че за жалбоподателката съществува риск да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, в него не съществува нито едно фактическо твърдение, свързано с конкретно поведение или информация относно конкретната жалбоподателка, независимо, че същата е посочена в писмото. Ето защо съдът приема, че мотивите са общи и не кореспондират с конкретния спор.

Водещият производството орган не е съобразил и че съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

В тази връзка освен че е ирелевантно посоченото изискване за представяне на свидетелство за съдимост на апликанта при подаване на заявление за виза, то не е и изискуемо в настоящата хипотеза. В този смисъл основателни са съображенията на жалбоподателя, че документът се изисква в производство по предоставяне на продължително пребиваване (Глава II, раздел 1 на ППЗЧРБ), постоянно пребиваване (Раздел II), но не и за дългосрочно пребиваване (Раздел IV от ППЗЧРБ, вр. чл. 19 от НУРИВОВР).

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

Целта и условията на заявеното пребиваване на апликанта се установяват по несъмнен начин от цитираното решение № 95/08.01.2025 г. на председателя на ДАБ. Не се спори, че жалбоподателят е член на семейството на чужд гражданин, който се ползва от международна закрила, предоставена от РБ като в отказа за издаване на виза липсва и сочено основание за неприложимост на чл. 24е от ЗЧРБ.

Издаденият отказ следва да бъде отменен и преписката да бъде върната за ново произнасяне по заявлението на чуждия гражданин след спазване на процедурата по чл. 30, ал. 2 от НУРИВОВР, и при съобразяване на издавания административен акт с решение № 95/08.01.2025 г. на председателя на ДАБ. В случай, че решението не се зачете от компетентния орган следва да се изложат конкретни мотиви.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски на

осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, възлизащи на 10 лв. държавна такса и 1000 лева – адвокатско възнаграждение.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 84 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. М. Б. А., гражданка на С., [дата на раждане], отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване от 05.09.2025 г. издаден от завеждащ Консулска служба в Б. към Посолството на Република България в Република Турция, по заявление от 18.03.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението с оглед дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на закона

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на И. М. Б. А., гражданка на С., [дата на раждане], разноски по делото в размер на 1010 (хиляда и десет) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.